

O tri dni...

„Asi začne pršať,“ povie Teo a ukáže na oblohu za sklom obchodu. Je zahalená šedými oblakmi.

„Fakt? No to by som v živote nepovedala! Ďakujem, že si nám to oznámil,“ odpovie mu Sam popri hľadaní popcornu. Chceme ísť k nej a pustiť si film, zajtra sa totiž neučíme, pretože ideme na exkurziu do dákeho múzea.

„No našla si ho? Už sa tu motáme strašne dlho a ak čoskoro nevypadneme, tak pôjdeme domov po daždi,“ poviem jej po tom, ako už stýkrát zastaví a miesto toho, aby hľadala to, čo potrebujeme, obzerá si nejaké detské sladkosti.

„No a? Trochu dažďa nám neublíži.“ Vzápätí ako dohovori, sa vonku ozve hlasné zahrmenie a spustí sa extrémny lejak.

„No výborne, Sam, dúfam, že nás po ceste domov trafi zopár bleskov!“ Zakričí na ňu spoza regálov Teo. Spoza ďalšieho regálu sa ozve Alex: „Tá búrka asi tak skoro neprejde, mali by sme ísť radšej ku mne.“ Pokývem hlavou.

Je pravda že Sam odtiaľto býva minimálne 15 minút, zatiaľ čo Alex len o ulicu ďalej.

„Ale ty nemáš Netflix, chceli sme pozeráť film, nie?“ povie mu.

„Pri takejto búrke budeme radi, ak bude fungovať internet, Samanta,“ odpovie Alex a usmieva sa na nás cez škáru, ktorá je v regáli. Sam na neho vrhne urazený pohľad a nakoniec povolí. Súhlasí, že pôjdeme k nemu, no popri dohadovaní sme zabudli na Tea.

„Prepáčte, ale ja už pôjdem domov, mama mi volala, že pre mňa príde autom, keď je takéto počasie.“ Ach jaj, tá Teova mamka, stále ho berie ako malé dieťa. Napríklad naposledy, keď sme boli na exkurzii, zavolała na našu triednu policajtov, pretože jej Teo viac ako polhodinu neodpisoval. Ľutujem ho.

„Okej, tak sa uvidíme zajtra ráno,“ poviem a s ľútosťou sa na neho pozriem. Všetci traja sa s Teom rozlúčime a zaplatíme jedlo, čo si Sam vybrala.

„Nechcem nič, ale prečo míňaš naše peniaze za predávanie limonády pred kostolom na žuvačkové cigarety s nálepkami?“ hovorí Alex popri tom, ako vychádzame z obchodu.

„Tie nálepky zbieram. Mám doma stenu, kam ich všetky lepím,“ odpovie nadšene. Alex sa na mňa bokom oka pozrie a ja prikývnem. Sam má už od ôsmich rokov stenu, kam ich lepí a ešte furt s tým neprestala.

Keď vyjdeme von, všimneme si, že je ešte horšie ako pred tým. Strmhlav sa teda rozbehneme smerom k Alexovmu paneláku. Dážď mi padá rovno do očí, takže ani poriadne

nevidím, kam bežím. Po dvoch minútach behu moje poloslepé oči zbadajú jeho panelák. Zastanem pri vchode a čakám, kým prídu ostatní. O chvíľu sa zjavia predomnou a snažia sa lapiť dych.

„Čo vám je? Neovládnete ani zabehnúť pár metrov po daždi?“ opýtam sa. Sam sa na mňa pozerie s takou zlosťou, až sa jej začnem báť.

„Vieš čo? Chod' do...“ ostatok nepočujem, pretože ju prehlúši pípnutie Alexovho čipu pri otváraní dverí.

„Ráďte vstúpiť.“ Povie a podrží nám obom dvere. Prejdeme k výťahu, všetci traja do neho nastúpime a ja stlačím tlačidlo tretieho poschodia. V tichosti a pohode sa vezieme, až pokým sa na druhom poschodí výťah zastaví a svetlá v ňom zhasnú.

„No to bol výborný nápad, voziť sa v búrke výťahom, teraz tu budeme zaseknutí.“ Vzdychnem si a opriem sa o stenu.

Chcem skúsiť niekomu zavolať, ale Sam začne robiť paniku: „Zaseknutí?! Nie, to nie je možné, zavolajte niekomu alebo urobte dačo, čo ak vydýchame všetok kyslík, čo ak tá búrka neprejde a niekoľko dní zostaneme tu a nakoniec sa uchýlime ku kanibalizmu, pretože nebude čo jesť a čo ak...“

Do jej monológu vkročí Alex: „Sam, prestaň láskavo stresovať! Zavolám rodičom a oni zavolajú správcovi budovy alebo hasičom, nemusíš sa bááá...!“

Výťah zasa začne stúpať hore. Tentokrát nekontrolovateľnou rýchlosťou. Všetky svetlá sa rozblíkajú a obrazovka, ktorá má ukazovať, na akom poschodí sa nachádzame, každou sekundou ukazuje vyššie a vyššie číslo, až začne ukazovať poschodia, ktoré v tomto paneláku ani nie sú. Všetci traja kričíme, až dokým výťah po chvíli nezastaví a neotvorí dvere. Stojí pred nimi manželský pár so psom a dieťaťom.

„P-p-repáčte, len menšie t-technické komplikácie.“ Vyjachtám zo seba a postavím sa zo zeme. Predtým som si ani neuvedomila, že na nej sedím. Začnem sa tackať na chodbu, no nejde mi to najlepšie, pretože sa mi točí hlava. Sam a Alex ma nasledujú a po asi dvoch minútach sa konečne všetci vytrepeme von. Celá rodinka vrátane psa si nás naďalej obzerá od hlavy k päte, až dokým nezmiznú za dverami výťahu.

„Čo to preboha bolo?!“ skríkne Sam.

„Neviem, deje sa vám to tu často?“ opýtam sa a pozriem na Alexa.

„Jasné, každý deň, len som sa o tom doteraz zabudol zmieniť.“ Odpovie.

„Viete čo? Nechajme to tak.“ Uzavrie Sam. „Hlavné je, že sme odtiaľ vyšli všetci traja a bez väčších úhon.“ Ja aj Alex prikýveme. Alex vyberie z vrečka mikiny kľúče a vydáme sa

k dverám do jeho bytu. Otvorí a spolu vojdeme dnu. Všetko tu vyzerá tak ako vždy. Vyzujeme sa a presunieme sa do obývačky, kde si sadneme na sedačku.

„Doniesol by si mi, prosím, vodu?“ opýta sa Sam a Alex odbehne do kuchyne.

„Tvoji rodičia nie sú doma?!“ zakričím na neho, kým je v kuchyni.

„Nie, išli na wellness pobyt do Tatier, vrátia sa za 5 dní!“ čakáme so Sam ďalších niekoľko minút a Alex stále nikde.

„Si v poriadku?!“ zakričí na neho Sam, ale on miesto odpovede povie: „Okamžite sem poďte, musím vám niečo ukázať!“ Keď dobehneme do kuchyne, sedí za stolom a číta noviny. So Sam na seba pozrieme a ja sa opýtam: „Čo tam je?“

Bez slova položí noviny na stôl a ukáže na dátum: 15. 4. 2023.

„Dnes je ale 12.4.“ povie.

„To bude iba nejaká chyba v tlači,“ mávne Sam rukou, ale Alex vytiahne mobil a ukáže nám dátum na obrazovke, naozaj je 15.4., tri dni po tom, čo sme nastúpili do výťahu.

„Asi sme sa dostali do podivného sci-fi príbehu napísaného amatérskym autorom, inak si to neviem vysvetliť,“ poznamená Sam, ale Alex pokračuje.

„To nie je všetko. Pozrite.“ Ukáže na ďalšiu stranu novín a začne ich čítať.

„Tragická smrť mladého žiaka na exkurzii do miestneho múzea. Žiak Teodor Molnár (15) sa 13.4. zúčastnil spolu s jeho spolužiakmi exkurzie do múzea prírodných vied, no domov sa už s triedou nevrátil. V jednej z miestností na neho totiž spadla nezaistená klimatizácia.“ Vyrúši ho, ako Sam vybuchne do smiechu. Nakoniec sa neudrží a začnem sa smiať aj ja.

„Že klimatizácia, prepána, horšia smrť sa už nedala?“ hovorí pri tom, ako sa stále smeje.

„Čo vám na smrti príde vtipné? My, teda, my z budúcnosti, ho už nikdy neuvidíme,“ povie Alex so stopercentnou vážnosťou. Pokrútim hlavou a poviem: „V živote si nevidel film o cestovaní časom? Toto je ako jeden z nich, hrdinovia sa dostanú do budúcnosti, kde zistia, že sa stalo niečo, čo musia zmeniť, tak sa vrátia a zmenia to. Koniec šťastný všetko šťastné.“ „Vidíš to až moc jednoducho.“ Povie mi. Zrazu začujeme ako sa otočí zámok vo dverách.

Niekoľko vojde dnu a začne sa približovať smerom ku kuchyni. Skôr ako sa stihneme spakovať, vo dverách sa zjaví Alex. Ale nie normálny Alex, ten predsa sedí vedľa nás. Toto je niekto úplne iný, ale zároveň úplne identický. Všetci začneme na neho kričať. On na nás len hľadá.

„Už ste skončili?“ opýta sa po chvíli, ale očividne nečaká odpoveď, pretože pokračuje: „Aby sme preskočili všetky formality typu prečo tu ste, ako ste sa sem dostali atď., tak vám poviem, že som vedel, že tu budete.“

„Ako?“ skočím mu do reči a chcem sa spýtať asi milión ďalších otázok, ale Alex mi nedá žiadny priestor. Len rozpráva ďalej. „Pretože som celú túto situáciu už zažil, len z vašej perspektívy. Čas je ako začarovaný kruh, všetko, čo sa stalo vám, sa stalo aj mne a blá, blá. Myslím, že som spomenul všetko.“

„Počkaj, nespomenul si, čo sa stalo Teovi,“ povie Sam.

„Vidím, že noviny ste už čítali. Čo vám mám ešte viac vysvetliť? Myslím, že viete, čo máte robiť. Vrátiť sa a zachrániť ho,“ odpovie jej.

Vtom sa do toho zamieša prvý Alex: „Nepovedal si náhodou teraz, že čas je kruh a to, čo sa stalo tebe, sa stane aj nám? Podľa tejto hypotézy sa mu pomôcť nedá.“

„No vidíte, ako rýchlo ste to pochopili, ani som sa nemusel namáhať.“ Povie druhý Alex.

„Takže ty sem prídeš, zahráš sa, že si nejaký duchovný vodca, čo nám ide spasiť životy svojimi informáciami a nakoniec nám ani nepomôžeš?“ Opýtam sa.

„To nie je tak úplne pravda,“ povie druhý Alex a zostane pár sekúnd ticho.

„Môžete skúsiť ten deň nejako zmeniť a potom uvidíte, čo sa z toho vyvíja, možno sa vám podarí nájsť riešenie.“

„Fíha, to je teda rada. Však len dačo skúsime a uvidíme, či to vyjde. Čo najhoršie sa môže stať? Predsa len úmrtie človeka!“ povie Sam ale veľmi ju nepočúvam, pretože rozmýšľam nad nápadom, čo by sme mohli použiť. Zrazu mi niečo dôjde.

„Viem, ako by sme ho teoreticky mohli zachrániť.“ Všetci na mňa vrhnú pohľady a ja chcem pokračovať, no druhý Alex ma vyruší.

„Pamätaj, že ani jeden z „tvojich“ doterajších plánov tak úplne nevyšiel, takže čakám niečo ohromujúce,“ dopovie a upne na mňa zrak.

„Pred tým ako začnem hovoriť, tak sa ťa musím niečo opýtať. Prečo si taký ľahostajný? Pár dní dozadu ti zomrel tvoj kamarát a ty už si s tým natoľko zmierený, že sa ani nesnažíš vymyslieť, ako ho zachrániť.“ Poviem a založím si ruky v bok.

„Ja nie som ľahostajný. Len vy stále nerozumiете tomu, že je nemožné mu pomôcť. Proste Teo raz zomrel, tak je mŕtvy, bodka. Všetci my, čo sme tu boli pred vami, sme skúšali nekonečno ciest, ako ho zachrániť. Ale nie je to proste možné.“ Dokončí a začne hľadiť na koberec. Je mi ho ľúto. Ako mohol stratiť všetku svoju nádej tak rýchlo?

„Tak a teraz, keď som vysvetlil, že neexistuje plán na záchranu, môžeš mi svoj nápad na záchranu predostrieť,“ povie a mierne sa pousmeje.

„Moje riešenie je nevymýšľať žiadne riešenie. Každý pred nami sa snažil odvrátiť jeho smrť, ale možno to je ten problém, možno to je to, čo vždy jeho smrť nakoniec spôsobí. Čo my urobíme, je, že budeme ten deň žiť normálne, ako keby sa nič nedialo a úplne vytesníme z hlavy to, že by sa mu mohlo niečo stať,“ dokončím a zalapám po dychu. Ani raz som sa počas prejavu totiž nenadýchla.

Vtom Sam začne tlieškať a píškať tak, že ju počujú určite aj vo vedľajšom byte. Alex jedna aj Alex dva si vymenia pohľady a pokrčia plecami.

„Zaujímavý plán, o takom som ešte nepočul, hádam, že za skúšku nič nedáš,“ povie a pozrie na hodiny na stene.

„Tak a teraz je čas, kedy sa poberiete do toho čarovného výťahu a vrátite sa do minulosti.“

Začne nás tlačiť smerom k dverám.

„Počkaj, ale my nevieme, ako to funguje,“ povie Sam.

„To nikto, zbytočne sa tým nezaťažujte. A nezabúdajte, funguje to len vtedy, keď je búrka. Asi to má niečo spoločné s bleskami alebo tak dačo, nie som odborník. Ďakujem za návštevu, bolo to naozaj ohromujúce. Majte sa!“ a zabuchne dvere.

„Ako sa vôbec dostaneme presne tam, kde chceme? Minule nás sem predsa výťah doniesol sám.“ Povie Sam a ja si spomeniem.

„Minule som stlačila tlačidlo tri a posunuli sme sa o tri dni, tak teraz jednoducho stlačíme mínus tri.“

„Nemyslím, že tu máme mínus tretie poschodie,“ povie Alex a ja sa znova zamyslím.

„Tak možno stačí stlačiť trikrát mínus jedna. Nič lepšie mi zatiaľ nenapadá, skúsime a uvidíme.“ Poviem napokon a Sam s Alexom len ticho prikývnu.

Privoláme teda výťah, ale keď sa otvoria dvere, na zemi leží vystrašený Teo.

„Čo tu preboha robíš?!“ zvrieskneme všetci traja zborovo.

„Mama mi nakoniec dovolila prísť, tak som sa vrátil a chcel som vás prekvapiť, ale potom som sa zasekol v tomto debilnom výťahu, no predsa som tu, takže super, nie?“

Nie je to ani trochu super, ale stále sa to dá vyriešiť. Proste sa výťahom zvezieme znova a hlavne mu nepovieme o tom všetkom, čo sa práve teraz deje. Ukludním samu seba.

„Nie, nie, je to super, Teo, práve sme v budúcnosti a pár minút dozadu sme sa rozprávali s Alexovým dvojníkom z budúcnosti, ktorý povedal, že zajtra zomrieš. Teda nie

zajtra ako zajtra, ale dva dni dozadu, to je jedno a teraz si všetko narušil, pretože si sem prišiel a to sa nemalo stať...“

„Drž hubu, Sam!“ skríknem po nej.

„Musela si to celé pokašľať?“ Teo sa tvári ešte zmätenejšie ako pred tým a nedivím sa mu.

„Prosím?“ opýta sa a ja odpoviem: „Nerieš, tiež sme sa zasekli v tom výťahu a je z toho trochu mimo, vyspí sa a bude v pohode.“ Snažím sa zachrániť situáciu.

„Ľudia, asi máme problém,“ povie Alex, ktorý stojí pri okne na schodisku.

„Prosím, naozaj veľmi prosím, že mi nejdeš práve povedať, že už tá búrka skončila? Pretože ak hej, tak neručím za svoje činy!“

Úžasný. Najprv to pokazil Teo, potom Sam a teraz kvôli nim musíme ostať tu, ešte dlhšie ako sme plánovali.

„To nie je jediná komplikácia. Na celý tento týždeň hlásia slnečno, porazí ma z tohto aprílového počasia, týždeň vkuse lialo a teraz, keď ten dážď potrebujeme, bude svietiť slnko,“ hovorí potichu popri kontrolovaní predpovede počasia na mobile. Zabijem sa.

„Aspoň teraz už nemusíme riešiť ten problém s Teovou smrťou,“ povie Sam a opatrne sa pousmeje.

Premôžem všetku chuť zlomiť jej väz. Podídem naspäť k dverám do Alexovho bytu a silno zaklopem.

„Áno, ale teraz máme ešte väčší problém a sami ho nevyriešime.“